Quaestiones Theocriteae.

Particula altera.

DISSERTATIO
Inauguralis Philologica

quam

consensu et auctoritate

Amplissimi Philosophorum Ordinis

in

Alma Litterarum Universitate Viadrina

ad

summos in philosophia honores

rite capessendos

die II. Aprilis a. MDCCCLXXXIX. hora XII.

in aula minore

publice defendet

auctor

Hugo Traut

Krotosiniensis.

Adversarii erunt:

Joannes Stanjek, Cand. phil.

Max Hoppe, Stud. phil.

Krotosiniae, typis Kosmaelii.

Patri optimo

Dr. H. Th. Traut

Amoris causa.

Quaestiones Theocriteae.

Particula altera.

III. De temporibus et carminibus Theocriti.

(Materia instituta porro tractatur et absolvitur.)

In parte priore quaestionum Theocritearum exposui, quamobrem opiner, Moscho cognomen Theocriti, non Theocrito cognomen Moschi impositum esse, et de genere Theocriti egi. Satis quoque multa verba in ea fecisse mihi videor de aetate aequalium Theocriti, reliquum est, ut quaeram, quo fere tempore Theocritus de vita decesserit. Quoniam enim Aratus et Callimachus, poëtae nostri aequales, hic c. a. 307/305. ille c. a. 308./306. a. Chr. n. secundum ea, quae dixi,[1] nati esse videntur, haud scio an c. olymp. 118. etiam Theocritus natus sit, qui in id. VII., si modo ille Simichides atque ipse idem est (quod, si pro *Εὔκριτος*, vv. 1. et 131., *Θεύκριτος*[2]) praetermittens *τέ* scribo, statuere vix possum), adulescens est totidem fere annos natus quot Aratus. Atqui argumenti id. XVII. hic locus apud Ahrensium[3]) ita scriptus est: *ὁ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούνατος εἰς τοὺς χρόνους ἀναβιβάζων τοῦ Θεοκρίτου τὸν Φιλοπάτορα, οὐ συνιδὼν τοσούτου χρόνου διάστημα μαχόμενον*, cum vulgata lectio eius loci, quam Haulerus[4]) sequitur, haec sit: . . . *τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων*[5]) *εἰς τὸν Φιλοπάτορα*. Cod. autem Gen. b., quem Ahrens. sequitur, lectionem praebere rectam videtur. Utrum vero hanc lectionem an illam praestare opinemur, non multum interesse videtur, quoniam vitam Theocriti non in ea tempora, quibus Ptolem. Philopator gubernacula regni tractabat, cadere vel ante olymp. 139. 4. (ante a. 221. a. Chr. n.) poëtam mortuum esse non videtur incertum fuisse.

---

[1]) Quaestt. Theocr. I. pp. 28. sq. [2]) cf. id. II. 70, XXVIII. 13. 22. id XIV. 13. epigr. IX. ap. Fritzsch. a. Zieglero non editi v. 3. [3]) Bucol. Graec. II. p. 27. [4]) De Theocr. vita et carmin. p. 16. [5]) pro quo verbo Geel. in editione sua Theocritea (p. 333.) suspicatus est legendum esse katabibazon quoniam accuset Munatum scholiastes, quod tempora poëtae non ad Ptolemaeum Philadelphum, sed ad Ptolemaeum Philopatorem referat.

Atque hic quidem Munatus, quem ne eundem esse atque Munatium quendam cuius unum epigramma, servatum est,[1]) opinemur caveamus, grammaticus in scholiis quater reprehenditur (cf. schol. id. II. 100. et argg. III. VII. XVII.), bis probatur (cf. schol. id. VII. vv. 107 et 138.); qui Munatus cum saepius vituperetur, Ahrens.[2]) suspicatus est, „paulo post Munati commentarium editum sua opera evulgata aemulum, unum e recentissimis vetustiorum commentatorum vatis nostri[3]), exstitisse.“ Atque profecto optimo iure hic aemulus exstitit adversus Munatum, qui illis locis propter errores commissos merito castigatur, si modo absurda illa ex eius commentariis recte relata sunt.

Opinetur autem quispiam, collegisse Munatum e quodam carmine Theocriteo, quod iam non exstet, quasdam res ad tempora Ptolemaei Philopatris referendas, qui conatus ex opinione illius aemuli vanus fuerit, quoniam, cum tempora Theocriti ad aetatem Ptol. Philadelphi referenda sint, hanc ob causam (διὸ καὶ sqq., quae verba omissa sunt in cod. M.[4])) ad Ptol. Philopatoris regis aetatem referri non possint. Quod si iudicavit aemulus Munati,[5]) sine dubio magno in errore versatus est.

At ne Munatum contulisse accuratas operas studiaque in Theocritum coniciamus caveamus. Etenim credi vix potest, in carminibus poëtae nostri studiose et multum eum volutatum esse, sed coniectura colligendum est, eum confirmavisse, Ptol. id XVII. vv. 3. 7. 56. 85. 92. 103. 115. 135. esse eum, cui cognomen fuerit Philopatori, quoniam, quod in dubium vocare vix licet, perperam contendit, Simichiden ad sacra ob messem opimam Cereri celebranda cum Phrasidamo et Antigene, a quibus invitatus erat, ivisse.[6]) Proxime igitur ad verum accedit, quam sententiam tuemur, temporibus iam Munati inter omnes constitisse, Theocritum, priusquam Ptol. Philopator regnum inierit, extremum vitae spiritum effudisse, id quod ille grammaticus nesciverit.

Atqui Hauler. Munatum, cuius stultitia valde reprehenditur, defendere conatus est[7]). Existimavit enim hic v. d., eos, qui opinarentur, Theocritum iam aetate Ptol. Philopatoris non in vivis fuisse, commentatores vatis in errorem raptos esse ea causa, quia temporibus Ptol. Lagi et Ptol. Philadelphi floruisset poëta. „Immerito ac temere reprehendisse Munatum videtur mihi (ille scholiastes), si hic quidem Theocritum adhuc superstitem fuisse Philopatoris tempore contenderit, quod non ita accipiendum, ac si potissimum eo rege floruisse dixerit“.

Argumentum autem praestantissimum esse, Munatum illud haud perperam confirmavisse, existimat Hauler., quod Moschus in Epitaphio Bionis[8]) Theocritum in vivis

[1]) cf. Anthol. Graec., ed. Jacobs., II. p. 224. [2]) II. praef. p. XXXII. [3]) p. XXXIII. [4]) Ahr. II. p. 27. [5]) fortasse Eratosthenes scholasticus aetatis Justinianeae, cf. Ahr. II. p. XXXIV. [6]) cf. argum id. VII. [7]) p. 17. [8]) v. 100.

numeret: *ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς κτλ.* Qua de quaestione quid iudicem quondam exposui[1]) indeque ne minimam quidem ansam praeberi puto ad id tempus enucleandum, quo Theocritus de vita decesserit.

Atqui cum Bion immaturo fato ereptus sit[2]), bucolicus noster ad senectutem pervenisse videtur. Quod Hempel.[3]) ex hisce verbis id. XXIX. vv. 5—8 (cf. v. 10.) collegit: *τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο κτλ.*, e quibus illud effici nego[4]), namque ex eis verbis eodem iure concludi potest, vatem, cum ea scriberet, adulescentem fuisse. Idem Hempelius[5]) laudavit id. XXIII vv. 28. sqq., qui profecto omnes de vitae humanae fragilitate agunt, de qua Ovidius quoque in Arte Amatoria egit, summamque tristitiam prae se ferunt. At hoc idyllium a Reinholdo[6]) Wordsworthio Ahrensio Fritzschio aliis[7]) spurium recte iudicatum est. Quisquis autem illud carmen condidit, num ad senectutem pervenerit, parum constare existimo, nam in tantam sollicitudinem adductus est, quoniam puer ab ipso amatus ad misericordiam ipsius non allicitur, quamobrem ille narrat de puero in deliciis ab amatore quodam habito qui amatore suo morte voluntaria erepto cadavere viso nihil commotus sit, quam ob causam impietatis poenam Amori deo a se neglecto morte inopinatissimo solverit; itaque poëtam quendam mediocris ingenii puto memoria illa actae rei puerum forma pulchrum movere voluisse, ut misericordia et timore ex illa re affectus ipsi petenti satisfaceret. Neque vero e verbis Thyonichi id. XIV. vv. 68. sqq.: *ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος ποιεῖν τι δεῖ, ἇς γόνυ χλωρόν* colligere opus est poëtam factum esse senem, quoniam coniecturae Hauleri, qui putat versibus pluribus illius idyllii vatem se ipsum significare videri Thyonichi persona, quippe qui Ptol. Philadelphum optime noverit[8]), non assentior. Neque etiamsi quis poëta senectutem tristem et severam atrociter adumbret, inde ipsum esse senem in universum colligi licet.

Attamen vates sexaginta annos natus, ne dicam plures, e vita videtur discessisse, nam (Stat. Sil. v. V. 3. 151.) Siculus senex nominatur. Quae cum ita sint, usque ad annum fere 247. a. Chr. n. ad. minimum eum lucem aspexisse suspicari licet[9]). Hoc unum concedo ante a. 203 a. Chr. n. Theocritum mortuum esse, si, quod sriptum est id. XIII. vv. 30. sp.: *εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν*[10]) *αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρα*, contuleris cum eo, quod inter omnes constat, c. a. 203. a. Chr. n. Prusiam I., Zelae filium, Cium oppidum postquam adiuvante Philippo, Demetrii filio,

---

[1]) Qu. Th. I. p. 7. [2]) Mosch. Epit. Bion v. 26. [3]) Quaest. Theocr. p. 18. [4]) cf. Fritzsch. ed. min. p. 29. (Hiller). [5]) p. 19. [6]) de genuin. Th. carm. et suppositiciis, pp. 59. sqq. [7]) p. 29. [8]) cf. Qu. Th. I. p. 29. [9]) non a Zettelio („Theocr. Humor“, p. 58.) neque a Zieglero. [10]) cf. Apoll. Rhod. I. 1354.

Macedonum rege id expugnavit atque solo aequavit denuo aedificavisse atque a nomine suo illud oppidum appellavisse[1]. Id autem, quod ad illum locum Theocr. adnotavit scholiastes, procul dubio in errorem inductus scripsit, qui Prusiadem oppidum cum Prusa oppido ad Mysium Olympum montem et meridiana regione illius oppidi sito confudit[2]. Atque haec sunt verba scholiastae: (*Κίος*) *νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀθηνῶν βασιλέως Προυσίου. Κίος δὲ . . . Ὄλυμπος.* Verisimillimum vero est, cum Wartono et Toupio pro vulgato *Ἀθηνῶν* scribendum esse *Βιθυνῶν*, quoniam statuendum est, Prusiam regem[3]) Hannibalis aetate Prusam oppidum condidisse (quae si ita sunt, illud ante a. 183 a. Chr. n. factum est, quo Hannibalem in domo Prusiae, Bithyniae regis, a quo se esse proditum haud ignorabat, veneno mortem sibi conscivisse nemo est qui nesciat), quamquam apud Strab. ipsum[4]) de oppido Prusa id scriptum legimus, quod ipsum permirum videtur *κτίσμα Προυσίου τοῦ πρὸς Κροῖσον πολεμήσαντος* et apud Stephanum: *τοῦ Κῦρον πολεμήσαντος.* Supervacaneum autem est commemorare, Clintonum[5]) esse suspicatum, Prusam oppidum conditum esse temporibus Cyri et Croesi a Prusia, rege quodam Bithynorum, de quo nemo adhuc quicquam scripsit nisi Clinton.

Etiam nomen Praxitelis, quod id. V. 105 legimus, in ea quaestione, de qua agimus, commemorare licet. Fritzsch. quidem existimavit illum Praxitelem, qui floruit ol. 104. (a. $\frac{364}{361}$ a. Chr. n.) Atheniensem aut Parium, Scopae aequalem, dici confecisse eum craterem, quem Comatam puellae adservantem faciat poëta; ridicule igitur gloriari caprarium. Atque recte, ni fallor, Fr. hunc locum interpretatus est, quem Zettelius in eo libro qui inscribitur, „Theocr. Humor," non laudavit. Attamen id, quod Meinek.[6]) statuit, a vate *ἀγαλματοποιόν*[7]) aequalem ipsius significatum esse, silentio praetermittere non licet, cum praesertim scholiastes, quod ad hunc locum adnotavit: *ὁ νεώτερος Πραξιτέλης ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως*, commentus esse non possit. At hoc loco quaestio exoritur, quis sit ille Demetrius, quo regnante fuerit is Praxiteles, qui posterioribus temporibus quam ille praeclarissimus statuarius floruit. Dubitari autem vix potest, quin hic de duobus modo regibus, quibus illud nomen fuit, cogitari recte possit. Quoniam igitur ille fuisse non videtur is Demetrius, qui in locum Antigoni Gonatae, regis Macedonum, successit, propter eam rem, de qua dicturus sum, verisimillimum est, illo scholio eum Demetrium significatum esse, qui a. 294. rex Macedonum factus est. At hoc ad id, quod agimus, nihil interest.

Ex hac vero computatione, ni opinio me fallit, coniectura colligi potest, Theocr. c. a. 245. a. Chr. n. de vita decessisse. Constat inter omnes, Apollonium, qui poësis

---

1) Strab. XII. 4. 3. p. 482. ap. ed. Mueller. et Duebner. 2) Tretz. chil. III. 964. 3) XII. 4. 3. p. 483 4) Fast. Hellen. III. p. 411. 5) cf. Strab. XII. 4. 3. 6) p. 314. 7) cf. schol. id. V. 105.

Homericae naturam aemulabatur, cum poëma suum de Argonautis contextum Alexandreae publice recitaret, quoniam fallacias in eum intenderant Callimachus et Callimachei, eos, qui audiebant, adeo maligne epos suum interpretantes vidisse, ut summa molestia ex ea re affectus in insulam Rhodum se conferret[1]), in qua artem rhetoricam edocuit atque civitate donatus est, quam ipsam ob causam cognomine Rhodius appellatus est. Atqui hoc loco quaestio difficilis nascitur, quo tempore illud poëma, quod inscribitur Argonautica, in lucem editum sit. Teste vetusto quodam scriptore vitae Apollonii duae erant editiones Argonauticorum. Atque illa quidem posterior editio orta est, postquam Apollonius Rhodius priorem in insula Rhodo lima persecutus est (cf. Westerm. biogr. p. 51. ll. 9. sqq.). In sententiam vero Merkelii discedo, qui putavit (p. X.) c. ol. 129. (aa. 264. ad 261. a. Chr. n.) Apollonium natum esse.[2]) Atqui hic *ἔτι ἔφηβος ὢν ἐνεδείξατο τὰ Ἀργοναυτικά* (cf. Westerm. p. 50. l. 5.). Quae si ita sunt, ab Apollonio iam c. a. 246. a. Chr. n. prior Argonauticorum editio ad exitum adducta est.[3]) (cf. Susemihlii anal. Alexandr. Chronolog. partic. II. p. XXVIII., at fere cum Couatio consentio, cuius libri „minime spernendi“ titulus est „la poesie alexandrine sous les trois Ptolemées“ Paris. 1882.). Neque mirum quod eius poëmatis taedium ceperunt non soli Callimachei. Inde vero fluxit odium, quod profitebantur et prae se ferebant Callimachus et is, qui eius discipulus fuerat. Atque hunc quidem illius epigrammatis in Callimachum auctorem esse opinor, quod in Anthol. Pal. XI. 275. inter epigrammata *σκωπτικά* legitur ita ab aliis emendatum: *Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξυλινὸς νοῦς, αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλίμαχος.*[4]) Quod epigramma bilem denuo commovit Callimacho, qui indignatione ingrati discipuli exardescebat, cum componebat „Ibim“. Atqui vatem nostrum eo tempore, quo ille Battides[5]) illa probra iecit in Apollonium, diem supremum iam obisse coniectura fortasse licet colligere, siquidem Ovidius argumentum Ibidis Callimacheae satis fideliter videtur expressisse[6]), cf. vv. 55.—60.: „nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin, hoc ego devoveo teque tuosque modo, utque ille historiis involvam carmina caecis, non soleam quamvis hoc genus ipse sequi; illius ambages imitatus in Ibide dicar, oblitus moris iudiciique mei“, atque vv. 551. sq. adversarii sui exitium his votis expetit: „utve Syracosio praestricta fauce poëtae sic animae laqueo sit via clausa tuae“, quem ad locum schol. haec adnotavit: „id est Theocrito,

---

[1]) cf. vit. Apoll. ap. Merkel. p. 532. [2]) cf. Christ. hist. litter. Gr. p. 386. [3]) itaque Fr. Jacobs. in magno errore versatus est, cum putaret Apoll. Rhod. natum esse regnante Ptol. Euerg. Etenim c. ol. 128. (a. $\frac{268}{265}$ a. Chr. n.) Apollon. Rhod. natus est (cf. Merkel. proll. p. X.). [4]) cf. Callimach. ed. Schneider. II. p. 276. [5]) hanc formam habet Pind. Pyth. V. 28., Callim. in Apoll. 96 scripsit Battiadai. [6]) cf. Bernhardy, histor. litter. Graec. ll. 2. p. 640. Salvagnius ad Ov. Ib. v. 57. commemoravit, videri sibi Ovidium magna ex parte Callimachi Ibim Latinis versibus expressisse.

Syracusio poëtae, qui cum in Hieronis tyranni filium[1]) invectus esset, ab eo ideo est capi iussus, ut eum ad supplicium trahi simularet; interrogatus, si deinceps a maledictis desisteret, ille eo acrius etiam regi ipsi maledicere coepit, qui indignatus non iam ad simulatum, sed ad certum supplicium rapi iussit; quidam laqueo strangulatum quidam caput caesum prodidere". Neque vero nescio, minime constare, num scholiastes recte coniecerit poëtam illum esse Theocritum, attamen id quidem concedendum est, ab aequalibus Ovidii vatem nostrum potissimum[2]) poëtam Siculum vel Syracosium sollemni usu appellatum esse[3]). Si igitur illa verba ap. Ovidium lecta, quae ipsa quidem, quod me non praeteriit, a nonnullis v. d., velut ab Hempelio, non ad Theocritum referuntur, ad eum ita referenda sunt, ut de nece poëtae dubitemus, poëta c. a. 245. a. Chr. n. vita excessit. Neque illud nego, quae commemorata sint ab Ovidii scholiaste, quo modo bucolicus in Sicilia perierit, quantum liceat conicere, manavisse ex sermone sine ullo certo auctore disperso.

Iam vero ante id tempus, quo Ptol. Philad., cuius in regia poëta commorabatur, mortuus est (a. $\frac{247}{246}$ a. Chr. n.), illum Alexandrea in insulam Siciliam revertisse suspicor atque in hac tribus fere annis post morbo consumptum esse. Conici quidem potest, Theocritum Alexandrea in Siciliam insulam redisse atque etiam Ptol. Euerg. regnante in Sicilia aetatem degisse et carmina condidisse, tamen pro certo id affirmari non potest. Postquam Hauler. Fritzsch. alii v. d. illam sententiam aperuerunt, poëtam non Alexandreae mortem obisse credibile est cum eam ob causam, quod Callimachus, auctor Ovidii, istam fabulam de nece poëtae Syracusii fictam credere non potuit, nisi ille eo tempore, quo vita excessit, Alexandrea longe afuisset, tum eam ob causam, quod poëta in domo regnatrice Ptol. Philad. versans de hoc rege vix potuit conari Thyonichum singulari modo dicentem facere haec id. XIV. vv. 64. sq. *αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντί, Αἰσχίνα* neque magis v. 62: *εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ᾽ ἔτι μᾶλλον* (quod idyll. quo fere tempore compositum sit, exponam).

Itaque quattuor Theocriti carminum tamquam periodos et classes statuo et easdem vitae periodos. In primam autem classem refero haec carmina in insula Co condita: idd. VI. VII. XII. XXVI. XXIX. XXX. Syringa (cf. Haeberlin. carm. figur. pp. 40 sqq.), in alteram iam inde ab a. fere 265. a. Chr. n. in insula Sicilia scripta: idd. XVI. et illa tria, in quibus Niciam alloquitur: XI. XIII. XXVIII., in tertiam Alexandreae usque

---

[1]) sc. Gelonem, qui a. 216. a. Chr. n. plures quam 50 annos natus mortuus est (cf. Polyb. VII. 8. 9.), itaque non ante a. 271. natus est. [2]) cf. Hor. A. P. 463. „Siculi poëtae", v. 465. Empedocles nomine appellatur. [3]) Verg. Buc. IV. 1.: Sicelides Musae, VI. 1.: versus Syracusii, q. s. versus Theocritei vel carmina bucolica, cf. X. 50.: versus Chalcidici, qui sunt versus Euphorionis Chalcidici.

ad a. fere 248. fusa: idd. II. XV. XVII. XXI. XXIV. XXV. Berenicen, in quartam non modo in insula Sicilia sed etiam in Italia inferiore composita idd. I. III. IV. V. VIII. (centonem habemus). IX. X. XIV. Nulla quidem ansa datur ad coniciendum, quo fere tempore vel loco condita sint Epithalamium Helenae (id. XVIII.), ἡρωίνη, in qua componenda nonnulla mutuatus est vates a Stesichoro, et Dioscuri (id. XXII.), hymnus.[1] In postremam autem classem Haulero recte videntur esse referenda epigr. bucol. I.—VI. et epigr. XVII.[2] (Fr.). Spuria vero puto esse haec carmina idylliis ascripta: XIX. XX. XXIII. XXVII., in mortuum Adonidem.

Nunc paucis de nonnullis idylliis Theocriteis paulo accuratius agam et initium faciam ab illo id. VII.

De idyllio VII.

Cum in ceteris carminibus Theocriti, quae quidem adhuc exstent, propemodum prorsus delitescat persona poëtae, eum quasi praesentem habemus in idyllio VII., in quo creditur pleraque ficta esse personarum nomina et poëtam de hominibus sibi notis loqui. Atque e numero eorum virorum, quorum nomina in hoc carmine commemorata sunt, Aratus Philetas Phrasidamus Antigenes Eucritus Amyntas procul dubio intellegendi sunt tales, quibuscum consuetudinem habuerit Theocritus et quorum nomina vera dicta sint. Sed etiam ille Sicelides, qui v. 40. commemoratur, de facie notus esse poëtae nostro existimandus est, quamvis ad eam sententiam, secundum quam ille Sicelides praeceptor vates nostri fuerit[3], hisce verbis: *οὐ γάρ πω κατ᾽ ἐμὸν νόον οὔτε | τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω*[4] *κτλ.*, adduci non possimus. Quo sub Sicelide Asclepiadem Samium latere, nemo adhuc negavit, cf. schol. v. 40.: *Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν Σάμιον*[5] *τὸν ἐπιγράμματα γράψαντα, οὗ δοκεῖ ἀκουστὴς γεγονέναι ὁ Θεόκριτος.* Cuius Asclepiadis aliorumque poëtarum, qui idem nomen gesserunt, sunt epigrammata Anth. Gr. I. pp. 144. sq. Atque c. a. 280. a. Chr. n. ille poëta vitae cursum nondum confecisse dicitur. Viri autem docti, qui statuunt[6], eum edocuisse Theocritum, coniecerunt, aut hunc adulescentem aliquamdiu in insula Samo commoratum et ab Asclepiade institutum esse, aut Asclepiadem, cum Samus insula non ita longe a Co distet, aliquando Con venisse ibique versatum esse, qua occasione oblata Theocritum illius viri fama permotum eius familiaritatem et disciplinam quaesivisse. Cum in dubium adhuc non venerit[7], quin Asclepiades Samius lateat sub illo Sicelide, de ea quae-

1) cf. Kiessling p. 575. 2) cf. Qu. Th. I. p. 21.

3) cf. Hempel. p. 12. 4) vv. 39. sqq. 5) cf. Mosch. (?) III. 96. 6) velut Hauler. p. 9. 7) cf. Meinek., qui ad v. 40., recte schol. Asclepiadem Siceliden appellare, adnotavit; ceterum Sicelidae nomine Asclep. commemoratur etiam a Meleagro I. vv. 45. sq. (in Anthol. Gr. I. p. 2.) et ab Hedylo, poëtriae Moschinae nepote, II. vv. 3. sq. (in Anthol. Gr. I. p. 233.)

stione, qua re factum sit, ut Asclepiadi nomen datum sit Sicelidae, opiniones diversissimas mentibus comprehenderunt homines docti. Atque Hillerus[1]) quidem opinatur, fieri posse, ut defatigemus in ea re, in qua ludus et iocus subsit, etenim si quis perscrutetur litteras nominis ficti Sicelidae, eum videre, consonantes nominis Sicelidae universas easque eodem ordine esse in nomine certo ac proprio, non ficto, Asclepiadis[2]) (π?). Quo nego esse gravioris momenti, si quis commemoret, consonantes omnes nominis *Σίμιχος* in nomine *Μόσχος* et contra nominis Moschi in nomine Simichi reperiri[3]). Quamquam vero eis lusibus et iocis saeculi ingenium favebat, tamen in utraque re an casus valeat dubito. Alii autem iudicant, Asclepiadem ideo nominari Siceliden, quod in insula Samo homine Siculo quodam genitus sit.[4]) At nominis Sicelidae et nominis Simichidae puto simili explicatione opus esse, mihi quidem ab auctore gentis Sicelo Asclepiades videtur Sicelides nominatus esse; permulta enim nomina, quibus ad homines vel internoscendos eadem nomina propria gerentes vel significandos ex peregrinis terris oppidisve oriundos[5]) primitus usi sunt Graeci, postea ita in usu erant, ut iam de origine eorum non cogitaretur, veluti nomina propria *Δελφός, Λέσβιος, Σάμιος*[6]) *Φαίαξ*[7]) al. Quamquam autem et nomina Alcibiades, Euclides, Euripides, Miltiades, Simonides, Asclepiades al., quae principio patronymica fuerunt, tantum non omnia iam non sunt patronymica et patres Graeci a nominibus suis filios saepe nominaverunt[8]), tamen et *Σιμιχίδας* (Dor. pro *Σιμιχίδης*) et *Σικελίδας* (Dor. pro *Σικελίδης*) esse patronymica puto, sicuti nomina *Λυκαονίδας*,[9]) Lycaonis nepos, *Πελοπηιάδαι*,[10]) Pelopis posteri, *Ἡρακλείδας*,[11]) Caranus, unus de posteris Herculis, aut Philippus, pater Alexandri, patronymica sunt. De nomine vero Lycidae scholiastae nihil memoriae prodiderunt. Quod nomen si est patronymicum, a nomine *Λύκος*[12]) derivandum est. Atque eodem modo aliis nominibus, quae ipsa quoque bestias significant, veluti *Κύκνος*,[13]) *Λέων*,[14]) *Πῶλος*[15]) al., homines significati sunt. Sed nomen Lycidae, amici illius Simichidae, fictum et commenticium esse vel ex hac re cognosci, inquit Fr., quod ille vocetur v. 13. caprarius et habitu caprarii insignis fuisse (vv. 15. sqq.) dicatur. Id quidem videtur constare, eximium illum cantorem fuisse Cretensem, quoniam de eo non modo haec legimus (vv. 11. sq.): *καὶ τὸν ὁδίταν ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα*, sed etiam haec (Mosch. (?) III.

---

[1]) cf. quod adnotavit ad v. 40. [2]) cf. anagramma nominis illius praeclarissimi poëtae comici Francogallici in ea comoedia, quae inscribitur Elomire (q. e. Molière) hypocondre. [3]) cf. Hom. Od. XX. 383. et not. Boehm. ad Thuc. III. 90. [4]) cf. Qu. Th. I. p. 10. [5]) cf. epigr. XVIII. (XX. ap. Ziegler.) vv. 1. sq., quem ad locum Gail. p. 479. haec adnotavit: les esclaves étoient appelés du nom de leur pays, usage reçu parmi nous, et id. XV. vv. 96. sqq. [6]) nomen viri Lacedaemonii Xen. Hellen. III. 1. 1. [7]) Thuc. V. 4. 1. [8]) more antiquissimo filii, imprimis maximi natu, nominibus avorum paternorum vel, quod haud raro factum est, patrum inditi sunt. [9]) id. I. 126. [10]) id. XV. 142. [11]) id XVII. 26. [12]) cf. id. XIV. vv. 24 30. 47. [13]) Eur. Herc. Fur. 391. (Kirchhoff.). [14]) Xen. Hell. II. 3. 39. [15]) Plat. Gorg. c. 2.

vv. 96. sqq.): *ἐν δὲ Κύδωσιν ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει* Etenim Cydones erant prisca gens, quae in occidentali parte Cretae insulae habitabat[1]), et Cydonia magna Cretae urbs a Minoë condita esse dicebatur.[2]) Itaque O. Ribeckii coniectura esse felicissima videtur, sub Lycidae nomine delitescere Astacidam Cretensem, in quem Callimachus epigr. XXIV. (ed. Schneider.) condidit: *Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη ἐξ ὄρεος κτλ.* Si vero Wilamowitzium (de Lycophronis Alexandra, Gryph. 1883., pp. 12. sqq.) audimus, sub Lycidae persona latet Dosiades. Quod autem esse Lycidae nomine significatum Aratum suspicatus est Bergk., id ob has duas causas mihi displicet, quod Aratus in id. nominatim appellatur et quod Lycidas Cretensis nominatur. Nihil quidem, nisi quod commemoravit ille Battides, de Astacida Cretensi compertum habemus; unde colligendum est, si Lycidas idem est, eum fuisse aequalem Callimachi et Theocriti, neque vero fieri non potuit, ut sicuti fortasse ille Asclepiades, ipse Astacidas quoque in insulam Con profectus sit ibique notus esse coeperit Theocrito. Quamvis autem ille Lycidas et Astacidas veri pastores describantur, tamen non modo nomen Lycidae sed etiam ipsius Astacidae forsitan sit patronymicum, cf. Aesch. Sept. 407., quo l. Menalippi pater, Thebanus, Astacus nominatur, vel significet aliquem, qui in oppido quodam Astaco oriundus in insula Creta versatus sit. Sane quidem oppidum in Acarnania ad Acheloum fluvium situm eodem nomine significatur[3]) et alterum in Bithynia apud Nicomediam situm.[4]) Atque haec quidem hactenus.

Puerorum amatorum et puellae amatae nomina Ageanactis (vv. 52. 61. 69.), Philini (vv. 105. 118. 121.), Myrtonis (v. 97.), qui in deliciis sunt caprario Lycidae, Arato, Theocrito, omnia ficta esse nemo est quin videat. Atque Ageanactem quidem puerum, statuit Bergk.,[5]) non diversum esse ab Hegesianacte, illo qui Arati illustri exemplo excitatus Phaenomena scripsit[6]), quod opus posthabendum esse illi carmini Arateo opinatus est rex Ptolemaeus, id quod ex his versibus eius elucet: *πάνθ' Ἡγησιάναξ*[7]) *τε καὶ Ἕρμιππος τὰ καθ' αἴθρην τείρεα καὶ πολλοὶ ταῦτα τὰ φαινόμενα βίβλοις ἐγκατέθεντο, ἀποσκόπιοι δ' ἀφάμαρτον· ἀλλὰ τὸ λεπτολόγου σκῆπτρον Ἄρατος ἔχει,*[8]) de Philino olim[9]) iam a me actum est, Myrtonem denique commenticio nomine non secus significari Fr. recte existimavit atque Lesbiam Catulli, Cynthiam Propertii, Tibulli Deliam. Neque de Molonis[10]) nomine (v. 125.) quicquam certi proferri potest, nisi rivalem Arati eum existimandum esse.

In eodem carmine commemorantur Daphnis et Comatas (vv. 83. et 89.), capra-

[1]) argum. id. VII. [2]) Strab. X. 4. 8. [3]) Thuc. II. 30. 1. [4]) Strab. XII. 4. 2. [5]) ind. schol. Hal. Viteb. 1861. p. V. [6]) cf. Fritzsch. I. p. 218. [7]) cf. Strab. XIII. 1. 27. [8]) Westerm. biogr. p. 55. [9]) Qu. Th. I. p. 21. [10]) at cf. Ahr. c. Junt. et v. l. in Scholl.

rius Siculus, qui Syr. v. 3. Cerastas nominatur.[1]) Atque fabulam inter pastores de Comata vulgatam Wuestem. (ad v. 78.) schol. fidem secutus ita narravit: „Comatas, Siciliae pastor, ex domini capris sacrificia interdum Musis parare solebat; qui male illud ferens Comatam in cistam ligneam inclusit, ut videret, num deae re vera ipsi opem ferrent; duobus mensibus interiectis cistam aperuit; pastorem invenit viventem et apum favis nutritum." Haec fabula similiter narrata atque ad Italiam inferiorem relata est a Lyco historico[2]), de quo scholiastes rettulit, Lycique in narratione pastoris mentio fit, cuius nomen non traditur. Sed cum Hieronem, cum infans expositus esset, apium opera melle nutritum, esse narraverit Iustinus[3]), non inepte Hauler. (p. 62 not.) suspicatus est, Hieronem cuius pueri sors fama late longeque divulgata fuerit, per Comatae divi personam in hoc idyllio celebrari. Atque profecto, quod ap. Iustinum l. l. legimus, videtur manavisse e versibus ad gloriam laudemque illius Hieronis celebrandam a quodam poëta conscriptis, cui haud ignotum erat, Hieronem patri Hierocli, nobili viro, qui orginem a Gelone, antiquo Siciliae tyranno, traxit, ex ancilla natum esse.

At tales versus de infantia prima Hieronis non compositos esse, antequam Syracusani sub Hieronis II. imperium dicionemque ceciderint, admodum verisimile est. Regiam autem potestatem obtinuit Hiero, quae Polybii quidem opinio est, a. 270[4]) a. Chr. n., posteaquam optimatibus adiuvantibus clam in urbem Syracusas venit, seditionem a popularibus conflatam restinxit, summa sapientia et moderatione statum civitatis ordinavit Mamertinosque, mercennarios milites, apud Mylas a. 271. (Droysen. Hellenism. III. 1. p. 296.) in fugam coniecit. Atqui Hauler.[5]) suspicatus est, id. VII. conscripsisse Theocr. inter annum 265. et a. fere 259. Quod si rectum est, Haulero assentiri minus dubito opinanti posteriore cantu, quem Tityrus aliquando recitaturus esset in Comatam, poëtae nostro propositas fuisse gloriam laudemque Hieronis II. regis celebrandas, cuius infantis ipsa educatio quasi praenuntia fuit futurae maiestatis. At qui conicit, et res, quae in id. VII. agantur, incidere in a. fere 280. et eodem fere anno id carmen conditum esse, quo Hiero, qui post illum annum rex factus est, non plus 30 annos natus fuit, eum illi coniecturae Hauleri assentiri vix licet.

Quamquam vero F. Schoell. in histor. litterar. Graec. II. p. 87. in medium iam pridem protulit, id VII. esse generis allegorici[6]) et plenum rerum facetius significatarum,

---

[1]) ut Pediasimus iudicavit (ap. Heins. p. 223.) ob eam causam, quia Comatas fuit pastor cornutorum. [2]) ap. Lycum, historicum Rheginum (cf. Westerm. p. 219.), cuius aetas in exitum saec. quarti a. Chr. n. incidit, vel patris vel vitrici Lycophronis (cf. Westerm. pp. 142 et 143.), qui digessit et retractavit comoedias, narratam esse hanc fabulam existimavit Hillerus. [3]) XXIII. 4. [4]) cf. Pol. VII. 8. 4. et 7. a. a. 306. natus atque mortuus est Hiero a. 216. (Droys. Hellenism. III. 1. p. 297. not. 2). [5]) p. 63. [6]) cf. Zettel „Theokrits Humor", p. 21.

tamen negari non potest, nihil esse in illo cantu, quod orationem habeat ambiguam, atque, si sub Comatae nomine lateat Hiero[1]), Daphnidis quoque, cuius sub nomine in Bucolicis Vergilii nonnullis (cf. eclog. V. VII. VIII.) latere Julium Caesarem inde ab a. 42. a. Chr. n. ut deum cultum nemo est qui nesciat, personam induisse quendam coniectura iudicem.

Jam Meinekio, qui sub Tityri nomine latere Alexandrum Aetolum, non sine aliqua veritatis specie conicit[2]), assentiri non possum. Poëta ille elegiacus, qui Alexandreae in regia Ptolem. Philad. commorabatur, eius bibliothecae cum aliis viris praepositus, tragoedias digessit et retractavit. Sed etiam in numero poëtarum tragicorum Pleiadis habitus est eiusque aliquot epigramata hominum memoriae commendata sunt.[3]) Nititur autem, quod sensit Meinek., arg. id. VIII. hisce verbis: *Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Αἰτωλὸς ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν μουσικήν*, e quibus elucere videtur, illum Alexandrum carmen in Daphnidem condidisse. Atque profecto, quod ille v. d. suspicatus est, certe omnium iudicio probatum esset, nisi permultos poëtas carminibus celebravisse Daphnidem constaret. Accedit quod Tityri nomine non poëtam, conditorem et tamquam eorum parentem carminum, quae ipse, cum Ageanax reverterit, recitaturus sit designari verisimile est, sed illum nullo nisi cantoris munere fungi, cuius opera poëtae carmen recitetur. Eodem nomine significatur id. III. 2. Tityrus pastor, qui alius est atque ille.[4]) Lycopites[5]) autem homo et Acharnensis,[6]) pastores, scienter cantabunt tibiis, cum puer amatus redierit. Neque cum illam personam neque cum hasce personas quasi induxit poëta homines sibi notos ante oculos habuisse videtur.

Aristis denique[7]) nominatur, de eo amore non celatus, quo ardeat Aratus erga puerum pulchrum, qui sit utrum Philinus an alius nondum constat.[8]) Haec autem in vita eius Eratosthenis, cui erat cognomen Beta, prodita sunt: *μαθηταὶ δ'αὐτοῖ Μνασέας καὶ Μένανδρος καὶ Ἄριστις,*[9]) pro quo nomine proprio Bernhardy suspicatus est legendum esse *Ἀριστοφάνης*, cum illud nomen tueri conaretur Meineck.[10]), qui grammaticum Aristin et Aristin Theocriteum esse virum eundem et parem existimavit. At ille grammaticus temporibus multo posterioribus in lucem editus est, quam Aristis, cuius ad aures

[1]) priusquam Hauler. suspicatus est Hieronem delitescere sub Comata, Palmer. (Exercit. p. 801.) in opinionem venerat, illius caprarii personam indutam esse a Philoxeno ad carcerem lautumiarum a Dionysio tyranno damnato (cf. Tretz. Chil. X. histor. 358. vv. 842. sqq.); immo vero de illa notissima fortuna Sotadis cogitavit Fritzsch. a Patroclo, Ptolemaei Philadelphi satellite, quod ille verba acerbissima in Ptolemaei et Arsinoës matrimonium scripsisset, in mare praecipitati; at hae nuptiae incurrunt in tempus multo posterius quam quo id. VII. compositum est, quam ob causam adstipulari non licet illi coniecturae Fritzsch., qui ipse eam parvi aestimavisse videtur; de suspicione Meineck. cf. eius edit. p. 256. [2]) cf. Meinek. ad id. VII. 72. et p. 314. not. [3]) cf. Anthol. Gr. l. pp. 207. sq. [4]) cf. Verg. Buc. I. 1. III. 20. V. 12., Strab. X. 4. 12. Tityrus est mons Cydoniae (Cretae), qua in urbe ortus est Lycidas. [5]) Lycope est oppidum in Aetolia situm. [6]) v. 71. [7]) v. 99. [8]) cf. v. 105. [9]) Westerm. p. 368. [10]) ad v. 99.

amor Arati pervenit, quoniam de Eratosthene, illius grammatici praeceptore, l. l. haec leguntur: *μετεπέμφθη ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου Πτολεμαίου καὶ διέτριψε μέχρι τοῦ πέμπτου.* Atqui *Ἄριστις*, sicut nomen Doricum *Τίτυρος* est idem quod *Σάτυρος*, est forma Dorica pro *Ἀριστίας*, quod nomen Sophoclis temporibus poëtam praeclarissimum satyricarum[1]) (et tragoediarum) habuisse inter omnes constat, cf. vit. Soph.[2]): *Σοφοκλῆς συνηγωνίσατο Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπίδῃ καὶ Χοιρίλῳ καὶ Ἀριστίᾳ κτλ.* Facile igitur accidere potuit, ut adulescenti cuidam, Theocriti amico, in poetarum societate interiore nomen inderetur Aristias vel Aristis., cuius cognominis (cf. Hor. Ep. II. 2. 101.: fit Mimnermus et optivo cognomine crescit) causa erat, quia ad exemplar illus auctoris accedere ille voluit, quem fuisse perfectissimum poëtam satyricarum, fortasse non iniuria,[3]) ratus ille adulescens aemulans ipse satyricas scripsit, sicuti Moschus Theocritum, quod nomen ipsi Mosch. impositum est,[4]) aemulans idyllia.[5]) Atque illius satyricis (et tragoediis) nosmet carere, valde dolendum est; etenim vates noster adulescenti tironi ac rudi summas laudes tribuisse videtur[6]): *ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι* (inde ab ol. fere 82. Olympiae et ap. Delphos non modo *ἐπιδείξεις* habebantur, sed etiam poëmata recitabantur; prope Delphos erat theatrum). At irrito labore nos fatigemus, si, quis ille e numero poëtarum illorum temporum fuerit, coniectura assequi conemur, nisi forte Aristis est idem atque ille „Daphnidis et Lityersae“[7]) auctor, qui ab Atheneo[8]) Sositheus nominatur et ol. 124.[9]) (a. $\frac{284}{281}$ a. Chr. n.) floruit. Id quidem constat, Mazzonium putavisse, illud carmen, quod inscriptum est „Daphnis et Lityerses“ et cuius fragmentum servatum est, fuisse bucolicum (sane quidem sunt quaedam satyricarum similitudines cum genere bucolico) atque Sositheum similitudinem satyricarum aetate Periclea compositarum secutum esse et conscripsisse „*ποιήματα*“.

Sed Bergkius Aristidis nomine significari Aristarchum Samium coniecit; atque profecto si nil nisi tempora., quibus ille Aristarchus fuit, spectandum esset Bergkio assentiremur, nam Arstarchus erat aequalis Theocriti. At similitudo nominum ad illam coniecturam probandam magnum momentum afferre non potest neque enim carmina illum astronomum condidisse ullo loco memoriae traditum est, sed eum et pro certo affirmavisse terram non modo circa axem suum sed etiam quasi linea ecliptica circa solem verti, et laesae religionis

[1]) cf. Diomed., ed. Putsch. p. 485. [2]) Westerm. p. 131. [3]) cf. Otfr. Mueller. histor. litter. Graec. II. p. 38. [4]) cf. Qu. Th. l. p. 14. [5]) cf. Qu. Th. l. pp. 5. sqq. [6]) vv. 100. sq. [7]) cf. id. X. 41.: „audi et haec, quae sunt divini Lityersae (cod. k.)“, et quae scholiastes ad hunc locum adnotavit, et Welcker. l. p. 11. et Snow. p. 154.: there was a legend about a man of this name who, after hospitably receiving strangers, used to compel them to go out and reap with him, and end by murdering them; there appears no allusion to that here, but only to the name as connected with the earliest accounts of reaping and of reapers' songs. [8]) X. 415. [9]) cf. Westerm. p. 152. II. 63. sq.

accusatum esse imprimis Archimedes et Plutarchus commemoraverunt. Itaque ille astronomus nomine Aristidis vix designatus est neque Ariston[1]) Cous[2]) sub nomine illius poëtae[3]) delitescit. Quid dicam, Meinek.[4]) opinatum esse, quod Aristin, dicat Theocritus, scire, quanto amore pueri Aratus exarserit, id esse indicio videri, amores Arati carmine celebravisse Aristin huiusque ipsius poëtae aemulum Theocritum carmine suo Arati amici amores persequi? Fritzschium autem Meinekio assensum esse, perperam confirmavit Hempel.[5]) Etenim quomodo ex illo verbo *οἶδεν*[6]) colligi possit, Aristin amores Arati carmine celebravisse, minime apparet, immo ex illo loco nil demonstrari potest, nisi Aristin, qui amicus Arati fuerit, certo scire, hunc amore percussum esse.

Quo autem loco et quo tempore res id. VII. enarratae agantur atque quo tempore et quo loco illud carmen conditum sit, iam exponendum est. Hi sunt vv. 1. sq. eius: *ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα*[7]) *εἵρπομες ἐκ πόλιος, σὺν καὶ τρίτος ἁμὶν Ἀμύντας.* Sed etiam lectio *Ἅλεντα* spectanda est, qua usi sunt Heinsius Gailius Geel. Jacobs. Meinek. Wuestem. Grever. Fritzsch. Rumpel. Pal. Snow. *Ἄλης* (gen. *Ἄλεντος*) est fluvius apud Colophonem[8]), qui etiam *Ἅλης* in Pausaniae codicibus scribitur, porro fluvius in Lucania a Romanis Hales (gen. Haletis) nominatus est (cf. id. V. 123., q. l. Ahrens. Ziegler. Hiller. non aliter atque in id. VII. *Ἄλεντα* scripserunt et amniculus nobis ignotus, non ille fluvius Lucanus, significatur), et Halex fluvius[9]) in Italia inferiore Rheginum a Locrensi agro dividit. At ei scholiastae, qui commemoravit: *Ἀλεὺς ἢ δῆμος τῆς Κῶ οὕτω καλούμενος ἀπό τινος Ἀλέντος, ἢ τόπος ἐν Κῷ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλεντίου τινὸς βασιλέως. ἔστι δὲ Ἀλεὺς καὶ ποταμὸς Σικελίας,*[10]) aliam quandam lectionem ante oculos fuisse credibile est. Quae cum ita sint, Fr. coniectura, initio aliud nomen proprium h. l. scriptum esse nomenque fluvii ex id. V. 123. esse illatum, credibilis videtur. Neque vero inde quicquam colligere licet, quod haec verba Moschi (?) prodita sunt: *ἔν τε πολίταις Τριοπίδαις* (q. e. Cois) *ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς,*[11]) quae cum vv. 94. sqq. e Theocrito esse illata videantur. At neque de ea re, de qua Nicanor Cous, qui Theocriti carmina interpretatus est, teste scholiasta meminit: *Βούρρινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ Κῷ ἐστιν, ἢ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὶ παραπλήσιος,*[12]) dubitari neque contra id, quod scholiastes commemoravit: *κρήνη ἡ Βούρρινα τῆς Κῶ*[13]), recte disseri potest. Immo vero, cum a Clytia Phrasidamus et Antigenes originem ducant, apud quos Simichides diem festum degit, nescio an ea verba, quae in scholiis sunt:

---

[1]) qui c. a. 50. a. Chr. n. videtur in vivis fuisse. [2]) cf. Strab. XIV. 2. 19. [3]) poëtam fuisse Aristin, ipsa Theocriti verba indicant, cf. Meinek. p. 257. [4]) p. 257. [5]) p. 54. [6]) v. 99. [7]) cod. Med. p. [8]) Pausan. (ed. Schubart. et Walz.) VII. 5. 10. VIII. 28. 3. [9]) cf. Thuc. III. 99. et Strab. VI. 1. 9. [10]) Ahr. II. p. 237. [11]) Mosch. (?) III. vv. 98. sq. [12]) Ahr. II. p. 240 II. 17. sq. [13]) Ahr. II. p. 240. II. 13. sq.

ἦν ἡ Κλυτία θυγάτηρ Μέροπος,[1]) demonstrent rectum esse, quod legimus in argum. huius idyllii: τὰ πράγματα διάκειντι ἐν Κῷ;[2]) nam Meropes nomen priscum incolarum Coi insulae fuit, quam Callim. in Del. 160. Μεροπηίδα νῆσον dicit, et significatio Κῶς ἡ Μεροπίς perquam usitata fuit[3]), et filia Meropis fertur nominata esse Cos, quo e nomine insulae Coo, cuius caput antiquitus vocabatur Astypalaea[4]), illud nomen inditum est. Neque vero id, quod scholiastes ad illud sepulchrum Brasilae[5]) adnotavit: ὁ Βρασίλας Κῷος, ni opinio me fallit, in dubium venire potest. Porro affertur oppidulum Pyxa in eis versibus, quorum ad eum locum reperiendum, quo Lycidas et Simichides carmina sua pronuntiaverint, ratio habenda est. Quamquam illud nomen nusquam nisi hic legitur, tamen de ea re, quam scholiastes in medium protulit: (ἐν Κῷ) τόπον, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, Ahr. II. p. 278. ll. 8. sq., controversiam inferre non licet. Quid enim verisimilius, quam illud ἱερὸν Ἀπόλλωνος esse Aesculapii templum, de quo mentionem fecit Strabo[6])? Plane enim et dilucide tradidit ille geographus, Epidaurum maxime notuisse propter Aesculapium, qui ibi nobilitatus sit credaturque omnis generis morbos depellere semperque templum habeat refertum aegrotantium ac tabellis votivis, in quibus, quo modo quisque sanus factus sit, consignatum exstet, sicut in insula Co. Atque profecto Aesculapium esse filium Apollinis, dei salutiferi, scriptores historiae fabularis docuerunt, et haec cognomina Apollini imposita sunt: medicus averruncus ἀκέσιος[7]) Παιήων[8]) Paeon Paean[9]) sospitator. Atque eodem modo cognomen φύξιος[10]), quod Jovi quoque, Apollinis patri, datum est, explicandum esse puto (cf. Preller. myth. Gr. I. pp. 112. sq. et 196.). Nec vero solum medicae artis peritus, qua a gregibus quoque morbos capitales arceat, Apollo describitur sed etiam pastor, qui lupum ab armentis gregibusve propulset (λυκοκτόνος, Pind. Pyth. IX. 66.: ὀπάων μήλων). Etiam nomina Hyetidis et Byblidis, quae sunt in carmine Simichidae[11]), commemoro, quibus in insula Co scenam carminis esse quodam modo demonstratur. Fontes erant prope Miletum. Quid enim magis consentaneum est, si recte iudico, in insula Co adulescentes artis medicae studiosos praeceptorum praeclarissimorum opera artem medicam non primis modo labris gustavisse, quam a Theocrito Niciam, qui postea medicus Mileti fuit, cum artis medicae ediscendae causa Co commoraretur, in hac insula penitus cognitum et amatum esse? Itaque dubito an poëta noster Niciam Mileti interviserit atque occasione oblata illos fontes contemplatus sit et fabulam de Amoribus

---

[1]) Ahr. II. p. 238. l. 14. [2]) Ahr. II. p. 18. [3]) cf. Pausan. VI. 14. 12. Thuc. VIII. 41. 2. Strab. XV. 1. 3., 1. 33. [4]) Strab. XIV. 2. 19. [5]) v. 10. [6]) VIII. 6. 15. [7]) Paus. VI. 24. 6. [8]) medicus deorum Hom. Il. V. 401. 899. Od. IV. 232. [9]) velut Eur. Jon. vv. 125. et 141. [10]) cf. Ahr. II. p. 278. l. 9. [11]) v. 115.

et Venere divulgatam ad Hyetidem et Byblidem referendam cognoverit. Neque enim a Co insula, quae prope oram Cariae sita est, Miletus procul abest.[1])

At nonnihil dubii habet v. 65., qui est in carmine Lycidae: *τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ*, et quod scholiates ad nomen *Πτελέα* adnotavit: *Πτελέα τόπος ἐν Κῷ*, nam primum vinum, quod ad Ephesum serebatur, quae urbs ipsa Ptelea quoque nominata est[2]), non minus celebratum fuit quam Coum[3]), deinde etiam *πτελεατικόν* (sic Meinek. Fritzsch. Snow.) scribitur[4]), denique iam veterum interpretatorum opiniones diversissimae fuerunt, ex quo locorum hic allatorum aliorumque, quibus idem nomen erat, vinum a Theocrito significatum nomen traxerit.

Sed minime fieri potest, ut haec sit causa, ob quam iudicem, res id. VII. non in insula Co agi. Neque vero dubitari recte potest, quin scholiastes haec e nomine Oromedontis inconsulte ac temere effecerit coëgeritque: *Ὠρομέδων* (v.46.) *ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων*. Contra iam Wuestem. haec disputavit: si tanta montis alicuius in illa insula altitudo fuisset, ut talis inde comparatio duci potuerit, unus saltem ex veteribus eum commemoraret. Quam ob causam Fritzsch. nomen *εὐρυμέδοντος*, quod aliquot codd. deterioris notae praebent, recepit; quo significari regem Ptolem. Philad. „late tyrannum“[5]) Fr. aliquamdiu opinatus est. Atque c. a. 280.[6]) Ptol. Philad. iam quintum annum regnabat, attamen ille v. d. ipse sententiam postea (cf. I. p. 217.) mutavit cum adiectivo *εὐρυμέδοντος* coniungendum esse ratus substantivum *ὄρευς*. Atqui Propertius de Oromedonte, Gigantum rege, mentionem fecit[7]) et Homerus[8]) Eurymedontem, regem Gigantum, nominavit atque quin diversitas lectionum nostri loci e nominibus illorum duorum Gigantum nata sit vix potest dubitari. Strabo[9]) autem memoriae prodit, quod Nisyrus insula avulsa sit ab insula Co, hoc modo quasi illustratum et explanatum esse: Neptunum, cum quondam Polybotem Gigantem persequeretur, frustum insulae Coae tridente defractum ineum coniecisse, quod frustum iam insula Nisyrus esset, sub qua iaceret ille Gigas. Pergit autem ille geographus commemorare: „*τινὲς δὲ αὐτὸν* (sc. Polybotem) *ὑποκεῖσθαι τῇ Κῷ φασιν.*“ Atque fieri potuit, ut poëtae Gigantas (cf. Preller. I. pp. 56. sq.) in domibus habitantes describerent, cf. Homer. Od. X. 111.: *ὑψερεφὲς δῶ*[10]) sc. Laestrygonium. Quae cum ita sint, Theocritum existimo e fabula de Gigante Polybote vel Ephialte (cf. Preller. I. p. 60.) divulgata, qui insulae Coae suppositus esset, Lycidam illam synecdoche adhibita dicentem fecisse displicere ipsi architectum, qui montis instar aliquam domum

---

1) an Nicias ab ipso Theocrito petiverit, ut epigr. VII. condat, quod insculptum sit in Asclepii statua, nescio, quam Nicias Eetioni, simulacrorum sculptori, negotium dederit ut faciat. 2) schol. VII. 65. 3) Strab. XIV. 1. 15. 4) cf. Fritzsch. ad hunc locum. 5) cf. id. XVII. vv. 75 sqq. 6) cf. infra. 7) IV. 8. 48. 8) Od. VII. 58. 9) X. 5. 16. 10) cf. Od. X. vv. 112. sq.

Oromedontis exstrueret; ut enim magis sub aspectum veniret, quod dictum voluit, aliquod nomen Gigantis ad nomen *δόμον* adiecit poëta pro „a giant's house“ (Snow p. 140). Neque aliter praeter Hermann.[1]) iam Wuestemann. illum locum interpretatus est, cum adderet: utcumque vero de lectione huius loci statuis, id certum est, Theocritum his verbis pravam suae aetatis consuetudinem perstringere voluisse, immensa et omnem modum excedentia excitandi aedificia; ex quo enim tempore Asia bello succubuerat Macedonum armis, Graeci, Alexandri potissimum secuti exemplum, multa immensae molis aedificia exstruebant. Neque vero eam ob causam, quod in eis versibus, in quibus Comatam celebrat Lycidas, fabulam ex Italia inferiore esse mutuatus videtur poëta, neque eam ob causam, quod quercus ad ripas Himerae fluminis[2]) crescentes morte Daphnidis in sollicitudinem adductas[3]) commemorat, ut sententiam remittamus, quae his verbis argumenti nititur: *τὰ πράγματα διάκεινται ἐν Κῷ* (cf. Ziegler. p. 194.), commovemur, de qua re non opus est verbis.

Sed Heinsius et Manso in insula Sicilia scenam esse probare conati sunt hic in priore editione[4]) Bion. et Mosch. ille in Lect. Theocrit.[5]) et G. Hermann[6]) in Italia inferiore agi res nostri carminis coniecit, id quod paulo credibilius est quam illorum v. d. coniectura. Atque huic v. d. nomina Pyxae et Halentis, quae in Lucania quaerenda sint, argumento fuerunt, et Veliam esse id oppidum, quod non nominatim appelletur v. 2. (*εἵρπομες ἐκ πόλιος*), suspicatus est. Atque primum notiorem illum Haletem esse eum fluvium, qui et id. VII. 2. et V. 123. memoretur, statuit. At in id. V. Lacon pastor, qui quasi scenam introit, servus Sibyrtae[7]) Thurini[8]) appellatur. Hales igitur ille quoniam Thuriis haud ita prope abest, id. V. 123. intellegi non potest, atque id. VII. 1. fluvii nomen non recte proditum esse, non temere confirmo[9]). Jam quod attinet ad nomen Pyxae, quo Buxentum in Lucania situm intellegendum esse opinatus est Herm., ne unus quidem locus afferri potest, quo Buxentum oppidum Pyxa nominata sit, sed illi priori oppido Lucano, ubicunque occurrit, nomen *Πυξοῦς*[10]) (gen. *Πυξοῦντος*) est.

Ad definiendum id tempus, quo illi tres amici, ut sollemnibus ob messem opimam a Phrasidamo et Antigene institutis intersint, ad villam eorum se conferant, amor, quo Aratus puerum quendam prosequitur (nondum satis constat quem), esse aliquanti momenti et ponderis mihi videtur. Nam si certum esset nomen Arati deliciarum, illae fortasse iam pridem ab Arato amatae a Simichide celebrarentur. Immo potius et de commercio Arati v. 122. ita adulescens Simichides meminit, ut certe ille eiusdem fere aetatis sit, et

---

[1]) opusc. V. p. 80. [2]) Pol. VII. 4. 2. [3]) v. 75. [4]) proleg. pp. XLVI. sq., in posteriore editione Bionis et Moschi auctoritati scholiastae Manso cessit. [5]) c. XII. p. 335. [6]) opusc. V. p. 79. [7]) vv. 5. et 72. [8]) v. 72. [9]) cf. supra. [10]) Meinek. p. 246., cf. Strab. VI. 1. 1.

nondum diu eius pueri cupiditate Aratum eo tempore, quo Simichides illud carmen recitat, inflammatum esse, facile inde colligi potest, quod Simichides, quamvis suspicetur ab Arato in deliciis haberi Philinum, tamen id non certo scit. Quis vero esset (nomen falsum Philini non dissimiliter intellegendum est atque nomina Lesbiae Catulli[1]), Cynthiae Propertii, quae Tibure nata erat[2]), Deliae[3]) Tibulli) ille puer, quem Aratus amore amplectebatur, eo loco, quo ista res amatoria agebatur, qui situs erat in Co insula haud ita magna (cuius magnitudo secundum Strabonem[4]) stadiorum est circiter quingentorum quinquaginta et cuius caput oppidulum est) celerrime ad aures hominum permanasset (cf. Hor. Epod. XI. vv. 7. sq.). Nihil autem verisimilius est quam illud accidisse, priusquam hic vir Solensis in domo regnatrice Antigoni Gonatae, Macedonum regis, fuit. Atqui Cos insula ex arte medica, quam ibi didicerunt adulescentes illius artis studiosi, antiquitus clara fuisse videtur. Nam erat in ea templum Aesculapii[5]) et iam Hippocrates, qui temporibus belli Peloponnesiaci floruit, in ea medicinam et docuisse et exercuisse et opera medica conscripsisse Asclepiadis adnumeratus traditur eiusque discipulus Dexippus fuit homo Cous[6]). Hi autem sunt librorum Arati medici[7]) tituli: *σύνθεσις φαρμάκων*,[8]) *ἀνατομή*, *ἰατρικαὶ δυνάμεις*[9]) alii, quibus eum partem aetatis contrivisse in studiis artis medicae confirmatur, et ipsum quoque argumentum Phaenomenorum et Diosemeorum, quae conscripsit auctore Antigono Gonata, est perscrutatoris naturae. Quid igitur obstat, quominus opinemur, Aratum artis medicae discendae causa in illa insula aliquamdiu commoratum esse? At quando illud factum est? Sine ulla dubitatione ante id tempus, quo in Macedoniam immigravit, quod fecit c. a. 276,[10]) postquam per plures annos Athenis versatus est.[11]) Neque ita multo postquam res id. VII. actae sunt, ex insula Co discessisse videtur, ut c. a. 280. a. Chr. n. res huius idylli actas esse non temere, nisi omnia me fallunt, confirmem.[12])

Quoniam igitur c. a. 276. atque id quidem non ad tempus sed in perpetuum, ut Suidas diserte et plane affirmavit,[13]) quamvis Aratus fortasse iam inde ab a. 274. a. Chr. n. aliquamdiu apud Antiochum commoratus sit (cf. Hempel. p. 92.), in aulam Macedonicam profectus est, postquam Athenis diutius commoratus est, et in insula Co, secundum ea quae dixi, aliquot annos versatus est, in sententiam Useneri ire non possum,

---

1) cf. Ovid. Trist. II. 427.: sic sua lascivo cantata est saepe Catullo femina, cui falsum Lesbia nomen erat. 2) cf. Propert. V. 7. 85. 3) cf. Apulei, philosophi Platonici Madaurensis, Apolog. 10.: accusent . . . Tibullum, quod ei sit Plania in animo, Delia in versu (planus est idem quod delos). 4) XIV. 2. 19. 5) cf. supra. 6) Westerm. p. 457. 7) cf. Arat. vit. II. (Westerm. p. 56.) 8) cf. Westerm. p. 61. ll. 12. et 15. 9) Westerm. p. 56. l. 9. 10) cf. vit. Arat. ap. Westerm. p. 60. l. 12., Hempel. p. 51.: anno $\frac{277.}{276.}$ a. Chr. n., cum Antigonus Gonatas Philam, Antiochi sororem, in matrimonium duceret, Droys. III. 1. p. 197. not. 2.: mit Persaios geht Aratos von Soloi um die Zeit der Hochzeit mit Phila. 11) Qu. Th. I. p. 27. 12) cf. Hempel. p. 51. 13) cf. Qu. Th. I. p. 28.

qui haec scripsit:[1]) es ist deutlich, dass die Katastrophe, welche durch Pyrrhus Rückkehr aus Italien über Antigonus (apud quem tum Aratus versabatur) hereinbrach, den litterärischen Kreis des Makedonischen Hofes zersprengte und den Aratus zunächst nach Cos (c. a. $\frac{274}{273}$ a. Chr. n.), dann zu Antiochus führte, bis die gesicherten Zustände Makedoniens seit 272 ihm die Rückkehr gestatteten.

Dignissima autem, quae probetur, videtur esse opinio Hauleri[2]), a Simichide in carmine in Arati amores condito propterea Pana[3]) implorari, quoniam Aratus hymnum in illum filium Mercurii fuderit (quem ipsum quidem in universum a pastore implorari[4]) facile intellegi potest[5])). Arati enim in vita III. haec verba sunt[6]): ἐπισταθεὶς (Ἄρατος) τῷ βασιλεῖ πρῶτον μὲν αὑτοῦ ποίημα ἀνέγω τὸ εἰς τὸν Πᾶνα τῆς Ἀρκαδίας,[7]) εἶτ' ἐκείνου κελεύσαντος ἔγραψε τὰ φαινόμενα. Quod ipsum carmen in Pana c. a. 276. a. Chr. n. Macedonum regi recitavit et condidisse videtur Aratus. Attamen negari non potest, Theocritum eodem modo fortasse aliud quoddam carmen eiusdem Arati in Pana significavisse, quia in vita e Suida haec leguntur:[8]) συνέταξε Ἄρατος ὕμνους εἰς Πᾶνα. Sed Hempel.[9]) suspicatus est, de illo in Pana hymno posteriore tempore regi Macedonum recitato Theocritum quodam modo mentionem fecisse iam in carmine Simichidae (cf. haec verba Hempel.: tradidit igitur Aratus hunc hymnum Antigono anno fere 277. a. Chr. n., ex qua re mea sententia non sequitur, carminis Theocritei res post hunc annum, ut censet Hauler, actas esse; immo recte statuere mihi videor, Aratum hymnum illum antequam Pellam sese contulisset iam composuisse et res eo celebratas eum amicis Coensibus communicavisse, ut facillime Theocritus id carmen significare posset iam ante a. 277. a. Chr. n., scil. c. a. 280. a. Chr. n.). At mihi parum verisimile videtur, Aratum id carmen, quod c. a. 277. vel 276. recitavit, iam ante res id. VII. actas, quae in a. fere 280. incidunt (rem amatoriam Arati fuisse non multo ante, elucet ex eis, quae supra exposui), composuisse, namque a. 277. carmen perfectius quam a. 280. a. Chr. n. condiderit.

Restat, ut quaeram, quo tempore et quo loco hoc idyllium compositum sit. In argumento eius haec verba tradita sunt: ἐπιδημήσας[10]) τῇ νήσῳ Κῷ ὁ Θεόκριτος, ὅτε εἰς Ἀλεξάνδρειαν πρὸς Πτολεμαῖον ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει, Λυκωπέως υἱοῖς. Quod si rectum est, id quod confirmavi de tempore, quo carmina Lycidae et Simichidae recitata sint, procul dubio remittendum est, et id quod iudicaverunt v. d., postquam Theocritus Syracusis commoratus sit et antequam Alexandream commeaverit, id. VII. compositum esse, ad id quoque tempus referendum est, quo res huius idylii actae

---

[1]) Rhein. Mus. N. F. XXIX. p. 42. [2]) p. 13. [3]) v. 103. [4]) v. 92. [5]) cf. supra. [6]) Westerm. p. 58. [7]) cf. v. 107. [8]) Westerm. p. 61. [9]) p. 51. [10]) quod attinet ad aor., cf. Lys. c. Eratost. 38.

sint. Nam contra eam sententiam, quae per se ipsam esse verisimillima videtur, Theocritum scripsisse hoc carmen non multo post illum diem festum, qui scribendi ansam dederit, disserere, ni fallor, non licet propter perspicuitatem rerum descriptarum.

In verbis autem allatis argumenti nituntur opiniones Hauleri[1]) et Eberzii[2]), qui quin eas non prolaturi fuerint non potest dubitari, nisi legissent hoec verba: *ὅτε εἰς Ἀλεξάνδρειαν πρὸς Πτολεμαῖον ἀπῄει*, quae in argumento id. VII. posteriore desunt, quod continere videtur partem argumenti prioris correctam. Fortasse vero auctor argumenti prioris est Munatus, quem statuisse, Theocritum cum Phrasidamo et Antigene in viam se dedisse, ut participes essent sollemnium ob messem opimam Cereri institutorum, in argumento posteriore contenditur. Quae si ita sunt, puto in argumento priore haec verba rectissime prodita, quamvis perperam prolata, a primo lecta esse: *καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος ἄπεισι μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους*, quae auctor argumenti posterioris merito castigavit et emendavit. Quoquo autem modo haec res se habet, si Munatus auctor prioris argumenti fuit exceptis verbis *μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου*, quae in priore argumento iam emendata sunt, eorum verborum, quae non pluris quam aliqua coniectura aestimanda sunt: *ὅτε εἰς Ἀλεξάνδρειαν πρὸς Πτολεμαῖον ἀπῄει*, quo iudicio procul dubio fuit Munatus, fides recte in dubium vocari potest atque in argumento posteriore nulla verba nisi haec illo loco leguntur: *ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει, τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς.* Etenim quam verba perscrutatoris aridi et exsanguis sequi, adulescentiam floridam sapere eos versus intellegere malo, in quibus agitur de amicorum commercio mutuo, de consuetudine laeta et hilari, de amoribus, de osculis et poculis. At a. 262., quem fere annum esse natalicium id. VII. coniecit Hauler.[3]), verisimillimum est, Theocritum iam c. 45 annos natum fuisse[4]) (ut Hauler. putat[5]), poëta a. 262. a. Chr. n. c. 38 annos natus fuit).

An probabile est, Theocritum adulescentiam iam pridem circumactam memoria repetentem hos versus conscripsisse? id quod opinatur Hempelius, qui profitetur, sapere adulescentiam[6]) totum nostrum carmen, quamquam c. a. 248. a. Chr. n., quo fere

---

[1]) p. 63.: anno 265. Syracusis et c. a. 259. Alexandreae est versatus poëta . . .: itaque maxime est versimile, Theocritum inter a. 265. et a. fere 259. id. VII. conscripsisse. [2]) pp. 8. sq.: Theocr. scheint während des zwischen 265. und 259 fallenden Aufenthaltes in Kos zur bleibenden Erinnerung an die mit Freunden und Bekannten schön verlebte Zeit eben das VII. Gedicht abgefasst und wohl vor seinem Abschied und seiner Abreise nach Alexandrea seinen Freunden überreicht zu haben. Und so klingt denn auch der zum Schluss dieses Gedichtes angebrachte Wunsch (v. 156. f.) wie ein von Wehmut durchzogener Abschied aus dem Kreise der Freunde, cf. Susemihlii Anal. Al. Chronol. I. p. 14. [3]) p. 64.: ex quo sequitur, carmen VII. verisimiliter c. a. 262. esse conscriptum. [4]) cf. p. 1. [5]) p. 17. [6]) cf. Hemp. p. 52.

anno Theocritus illius opinione id condidit, quinquaginta fere duos annos, ne dicam plures, eum natum fuisse, illum concedere necesse est, qui putat[1]) vatem nostrum c. a. $\frac{305}{300}$ natum esse. At qua re is, qui, postquam iam Wuestem.[2]) sententiam dixit, ante a. 284. a. Chr. n. res huius idyllii agi carmenque ipsum eodem fere anno in insula Co conditum esse, ipse rectissime protulit, c. a. 280. a. Chr. n. Aratum ibi versatum esse, ad illam opinionem sane pravam adductus est? Ob hanc unam causam, quia errore caecatus est, vv. 45. ad 48.: *ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται κτλ.*[3]) Apollonium Rhodium perstringi[4]). Quod meo quidem iudicio admodum reprehendendum est, nam quidni alius epicus hisce versibus improbatus esse possit? videri potest vates noster stultitiam agitasse Antagorae Rhodii, qui simul cum Arato apud Antigonum Gonatam in arte poëtica praeclare postea constitit, quamvis haud integra esset existimatio eius ganeonis, qui Thebaida fortasse iam a. a. 288. condidit,[5]) quod poëma Boeotii oscitantes adversis auribus acceperunt, vel Herodori Pontici, qui ipse quidem Argonautica[6]) ab Aristotele lecta annis prioribus contexuit, quae teste scholiaste Apollonii Rhodii[7]) huic ante oculos fuerunt, cum Argon. conscripsit.

Merkelius quoque, Apollonii Rhodii editor, versibus paulo superius significatis Apollonium Rhodium perstringi negavit. Versus Theocriti notissimos, statuit[8]), id. VII. 45. ad 48., quibus architectos notet, qui domos struere velint *ἶσον ὄρους κορυφῇ*, et poëtas traducat, qui imitando Chio vate satagant et balbutiant, in Apollonium scribi non potuisse, si ipsum illud idyllium adulescentiae Theocriti adsignandum sit.

Sunt autem id VII. vv. 92. sq. haec: *Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα ἐσθλά, τά που καὶ Ζηνὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα.* Quo loco coniecit primus Reisk. illo *Ζηνὸς ἐπὶ θρόνον* regem Ptolemaeum significari,[9]) quod etiam verisimilius esse puto, si confero Hor. Ep. I. 19. 43.: „Jovis auribus ista servas“, quae verba, ni fallor, ad Octavianum referenda sunt, quem quisque tamquam superiorem quandam naturam nomine Augusti honoris causa ornavit, et Callimachi hymnum in Jovem, q. e. Ptolomaeus Philadelphus, quem eo modo celebravit ille Theocriti aequalis. Neque vero facile ad intellegendum est, quam ob causam Hempel.[10]) addubitet, utrum illo loco Theocriteo intellegendus sit Philadelphus an alter Ptolomaeus. Atque ab Hempel. afferuntur illi versus, e quibus documentum capere vult, cum eos, ut Hempel suspicatur c. a. 248. a. Chr. n., Theocritus scriberet, eum summum poësis quasi fastigium iam ascendisse et in nobilissimis poëtis Aloxandrinis numeratum esse. Itaque Hempelium ipsum concedere necesse est, poëtam diversa tempora

---

[1]) p. 16. [2]) p. 109. [3]) cf. Athen. III. p. 72. A. [4]) quem c. a. $\frac{248}{245}$ primum Argonautica edidisse p. 61. statuit. [5]) cf. Westerm. p. 58. l. 17. et Susemihl I. p. 3. [6]) cf. supra. [7]) cf. Merkel p. 539. s. v. Herodori. [8]) p. XXV., cf. Ar. Ran. 93. [9]) cf. schol. id. XVII. 1. [10]) p. 61.

vitae suae confudisse. At parum scite hos versus ad Ptol. Philad. rettulit poëta noster[1]), si gloria aetatis gradus illustrissimi commotus eos condidit, si modo illum regem ingeniosum, qui mortuus est a. $\frac{247}{246}$ a. Chr. n.[2]), opera ipsius cognovisse, Theocr. c. a. 248. certo scivit, cum in illis versibus poëta coniciat (cf. πού), carmina sua a Philadelpho lecta esse. Neque vero concedo, cum poëta summum poësis tamquam fastigium iam ascendisset et in nobilissimis poëtis Alexandrinis numeratus esset, illa verba scripta esse, si modo v. 41. haec scripsit: *βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω*[3]). Talia verba dubito an non cadant nisi in adulescentem, atque hoc loco (v. 41.) poëtam quasi in scaenam prodire Simichiden adulescentem, illo (vv. 92. sq.) Simichiden, qui iam sit in aetate seniorum, parum verisimile est.

Philetam vero Coum[4]) eo tempore, quo res huius idyllii agantur (c. a. 280. a. Chr. n.), diem supremum nondum obisse, e vv. 39. ad 41. conici posse manifestum est, quoniam Asclepiades Samius c. a. 280. a. Chr. n. floruit et „in idem fere tempus incidit cum Phileta"[5]) atque eodem modo Teuffelius[6]) ex Verg. Bucol. IX. 35. collegit, a. 40. a. Chr. n., quo fere illa ecloga condita est, C. Helvium Cinnam tum etiam in vivis fuisse (L. Varius Rufus, quem Lycidas eodem versu et eodem modo quo Cinnam ap. Vergil ut exemplar suum praedicat, c. a. 14. a. Chr. n. mortuus est[7])). At Hempelius, qui[8]) illos poëtas Theocriti praeceptores fuisse ex l. l. cum interpretibus veteribus conclusit et Asclepiadem Samium et ipsum Co tunc habitavisse et floruisse ex his verbis collegit:[9]) *οὔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω*, scil. qui Samo huc se contulerit, quoniam poëta non dicat *τὸν Σάμιον* neque *τὸν ἐν Σάμῳ*, Philetam iam c. a. $\frac{288}{285}$ mortuum esse existimavit.[10]) Quodsi Hempelii sententia recta est, poëta, quo tempore est quinquaginta fere duos annos natus,[11]) ne dicam plures, et cogitatione se fingit adulescentem „viginti fere annorum", haec dicit: nondum neque Siceliden (qui adhuc in vivis est) neque Philetam (qui iam mortuus est) cantando vinco, sed ut rana cum locustis contendo.

Quid dicam de ea sententia, in qua Hempel. videtur esse, cum dicit, verba *ἦς χρόνος ἁνίκα* (v. 1.) aliter converti non posse nisi ita: „fuit quondam (sc. abhinc triginta fere duos annos) tempus cum?"[12])? quod minime potest approbari, quamquam Fritzsch. eodem modo convertit, qui contulit haec verba exordii orationis Protagorae Platonici (c. XI.): *ἦν ποτε χρόνος ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν*, sed ne ipse quidem multo post eum diem fe-

---

[1]) si sentirem, c. a. 248. id. VII. conditum esse, proverbialem esse illam locutionem, sicut fortasse apud Horat., statuerem, cf. Meinek. p. 257. [2]) Droys. III. 1. p. 379. not. 1. [3]) cf. Verg. Bucol. IX. 36. [4]) cf. Propert. IV. 1. 1. [5]) cf. Hauler. p. 10. [6]) Histor. litter. Roman. 213. n. 2. [7]) cf. Teuffel. 223. [8]) p. 12. [9]) cf. Hempel. p. 15. [10]) p. 14. [11]) cf. Hempel. p. 16. [12]) Gail. et Kiessling. recte converterunt: „tempus erat cum."

stum, qui scribendi ansam dedisset, id VII. conditum esse existimavit.[1]. At contra eodem iure putamus, quae Simichides narret, ea brevi ante accidisse, quod ex illis verbis colligere possumus, res nostro idyllio actas aut multo ante aut brevi ante eas accidisse. Neque aliter adverbium πρᾶν, q. e. πρό-αν, significat tempus, quod nuper fuit, velut id. II. 115.: πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθασσα Φιλῖνον et id. VI. 35.: ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέδρακον, ἦς δὲ γαλάνα,[2]) cf. Hor. Ep. III. 1.

Quae cum ita sint, hoc idyllium c. a. 280. a. Chr. n. conscriptum esse credibile est, Alexandreae id conditum esse, quod Hempel opinatur, nego, in insula Co compositum esse affirmo. Anni denique tempus, quo res huius idyllii aguntur, sine dubio est aestas, quae iam in exitu est, est tempus tranquilli ante tempestates autumnales, tempus malorum pirorum prunorum,[3]) antequam ea putrescunt, Thalysiorum[4]), quae in ver non cadunt, quas ob causas recte offenderunt in nomine ἐαρινὴ (ὁδοιπορία) iam Sanctamandus et al. Ea autem hieme, quae sequebatur, ni fallor, hoc carmen compositum est (cf. v. 66.).

[1]) I. 197. [2]) at cf. Mosch. (?) III. 72. [3]) cf. vv. 144. sqq. [4]) cf. Hom. Il. IX. 534.

Sententiae controversae.

I.

Theocritus c. a. 245. a. Chr. n. diem supremum obiit.

II.

Theocriti idyllium VII. c. a. 280. a. Chr. n. compositum est.

III.

Id Apollinis templum, de quo mentionem facit schol. Theocr. id. VII. v. 130., non aliud est atque id templum Aesculapii, quod commemorat Strabo lib. VIII. cap. VI. 15. 4. et 5.

IV.

Sub Aristis nomine id. VII. v. 99. fortasse latet Sositheus.

Vita.

Hugo Traut, Dr. H. Th. Trauti filius, natus sum Vismariae die VII. ante Idus Maias anno MDCCCLVI. Lipsiae gymnasium Thomanum usque ad annum MDCCCLXXVI. frequentavi. Quo anno maturitatis testimonio instructus civibus universitatis Lipsiensis adscriptus sum. Per octo semestria in philologiae studia incubui; exercitationibus proseminarii et seminarii philologici, societatis antiquariae Langii et seminarii paedagogici Ecksteinio rectore interfui. Anno MDCCCLXXX. examine superato transmigravi in provinciam Posnaniam, cuius gymnasiorum Brombergensis et Rogasenii praeceptor fui; inde ab anno MDCCCLXXXVI. gymnasii Krotosiniensis praeceptor sum.

Viris omnibus clarissimis, qui studiorum meorum fuerunt moderatores et adiutores, gratias ago quam maximas. Gratias ago professoribus illustrissimis Academiae Viadrinae, qui mihi studuerunt et in summis in philosophia honoribus impetrandis me adiuverunt.